

[Steen Folke.]

citat. Jeg mener ikke, det er rigtigt, at der er tale om en socialt set forsvarlig ydelse, når man tænker på de nuværende pensioner. Jeg mener faktisk, at det er lidt af en skandale, at pensionister behandles så ringe, som de bliver behandlet i Danmark. Jeg forstod da også på den scialdemokratiske ordfører, hr. Albertsen, at han erkendte, at Danmark ikke er et foregangsland på pensionsområdet.

Det først fornødne på pensionsområdet er en kraftig forbedring af pensionisternes økonomiske kår, vel at mærke en forbedring, som kommer nu eller i den nærmeste fremtid og ikke i en fjern fremtid, i 1990'erne eller efter årtusindskiftet, sådan som der er lagt op til det i nogle af de modeller, socialministeren har redegjort for.

Bortset fra denne forbedring er spørgsmålet, hvordan det skal ske, hvordan systemet skal indrettes. VS mener, at en pensionsreform som sagt må sigte efter at eliminere eller i hvert fald reducere de økonomiske uligheder, som findes i samfundet. Vi har for ikke så længe siden fremsat et forslag til pensionsreform og med det vist, hvad målet efter vores mening bør være. VS mener, at alle bør sikres et beløb svarende til den gældende dagpengesats, og at der derudover skal være en indtægtsregulering, forstået på den måde, at de, der har indtægter ved siden af over en vis størrelse, får aftrappet i deres pension. Det betyder, at de, der har store indtægter ved siden af også i deres pensionisttilværelse, slet ikke får andel i den sociale pension. Målet er med andre ord at skabe mere ensartede økonomiske vilkår for alle pensionister. Det forslag, som vi har fremsat, vil i øvrigt indebære en meget kraftig forenkling af det meget komplicerede pensionssystem, der findes, hvilket turde være et fremskridt. Jeg mener ikke, det samme kan siges om ret mange af de modeller, som er indbygget i den betænkning, som socialministerens redegørelse er baseret på.

Der er i hovedsagen to måder, hvorpå klas-sesamfundets økonomiske uligheder kan videreføres i pensionerne. Den ene er at sige ens pension til alle; det lyder meget godt, og det er den måde, som de borgerlige partier foretrækker. Venstre, fremskridtspartiet og de konservative har alle fremsat forslag herom. Det betyder bare samme pension til en rengøringsassistent og til f.eks. ØKs direktør, Mogens

Pagh. Forskellen er blot, at rengøringsassistenten formentlig skal leve af denne pension, medens Mogens Pagh formentlig vil have en hel del andre indtægter at trække på.

Ens pension til alle lyder som lighed, men det er ulighed, og det er også derfor, de borgerlige fremsætter forslaget, for de ønsker denne ulighed opretholdt.

Den anden måde at videreføre ulighederne på er den indtægtsbestemte tillægspension, det, der hedder model C i socialministerens redegørelse, og for den sags skyld også den såkaldt ensartede tillægspension, model B i redegørelsen. I den indtægtsbestemte tillægspension er der en direkte sammenhæng mellem tidligere indtægt og pension; rengøringsassistenten skal altså have en lille pension fra det offentlige, og Mogens Pagh skal have en stor pension.

Den såkaldt ensartede tillægspension er vel knap så asocial som den indtægtsbestemte, men den indebærer også en ulighed mellem de erhvervsaktive, som alene vil få disse pensioner, og alle de øvrige, som ikke får noget. Der vil også være en graduering efter antallet af erhvervsaktive år. Det mener vi er forkasteligt, ikke mindst i et samfund, hvor det i høj grad er samfundsbestemt, hvor mange år folk kan være i arbejde. Jeg tænker på arbejdsløsheden, jeg tænker på nedslidningen, jeg tænker på andre ting, der har sammenhæng med vort samfundssystem.

Det er jo ikke nogen hemmelighed, at socialdemokratiet har haft og måske stadig væk har stor sympati for en indtægtsbestemt tillægspension. Det ses også af pensionsreformarbejdsgruppens rapport. Tillægspensionsordningerne fylder jo langt det meste af betænkning nr. 799, nemlig 456 sider. Man kan også se, at denne model C, den indtægtsbestemte tillægspension, rigtig har været en udfordring til teknokraterne: lommeregnerne har været i flittig brug, og man har opstillet en lang række forskellige måder, hvorpå dette kan gennemføres. F. eks. disse tre undermodeller, der opereres med, C-1, C-2 og C-3, som bl. a. er fremstillet i et overskueligt diagram på side 444, hvor man kan vælge – det lægges op til folketinget – mellem forskellige grader af asocialitet. Folketinget kan foretage sit eget valg. Nogle foretrækker måske en beskeden asocialitet; så er der en variant til det. Nogle vil måske have det nok så asocialt; så er der en variant til det, og de, der vil have den helt rene indtægtsbestemte tillægspension.